

Dư luận chỉ trích việc Hà Nội áp lực đóng cửa trại tị nạn Galang

Radio Free Asia
 7000 17th Street, NW
 Washington, DC 20036, USA
 202-530-4900
vietspeakers@rfa.org

Hồi năm 2005, nhà cầm quyền Việt Nam áp lực Indonesia, và cả Malaysia, đục bỏ các bia tưởng niệm thuyền nhân Việt Nam tại các trại tị nạn Galang và Bidong.

Nay, theo báo Jakarta Post của Indonesia, Hà Nội lại áp lực Jakarta đóng cửa trại Galang, di tích tị nạn cuối cùng của Cộng đồng người Việt hải ngoại.

Báo Jakarta Post số ra hôm 30 tháng 7 vừa rồi trích dẫn lời Phát ngôn viên Cơ quan Phát triển Công nghệ Batam, ông Dwi Djoko Wiwoho cho biết khu trại tị nạn cũ Galang, nơi tá túc của hàng trăm ngàn thuyền nhân VN ngày nào và hiện là một địa điểm thu hút du khách trong và ngoài nước Indonesia, đã bị nhà cầm quyền VN công kích.

Viên chức này nói thêm rằng việc phơi bày nơi ấy ra công chúng chẳng khác nào “vạch rõ lịch sử đen tối của Việt Nam CS”, mặc dù bà Nada Faza Soraya, Chánh sự vụ Phòng Thương mại tại quần đảo Batam bao gồm đảo Galang, được tờ Jakarta Post trích dẫn khẳng định rằng các công ty du lịch tại Batam không có ý định khai thác “quá khứ đen tối của chính phủ Việt Nam”.

Và bà Nada mong muốn tất cả các bên liên hệ - ám chỉ có cả Việt Nam – hãy công nhận lợi ích quan trọng của trại tị nạn cũ Galang này.

Cái gai của chế độ?

Trước tin Việt Nam lại áp lực Indonesia đóng cửa khu di tích lịch sử, nơi được coi là bến bờ tự do bước đầu của khoảng 250 ngàn người tị nạn, dư luận thuyền nhân Việt Nam phản ứng mạnh mẽ. Tại Âu Châu – ở Vương Quốc Bỉ, cựu thuyền nhân, ông Nguyễn Đức Huấn, cho biết:

Thật ra nghe tin này ai cũng bất mãn. Đối với CSVN, chúng ta đã thấy tội ác của họ quá nhiều. Cho nên một trong những chúng tích còn sót lại là những gì mà nhà cầm quyền CSVN tìm mọi cách để xóa bỏ những tàn tích, di tích đó đi.

Các thuyền nhân Việt Nam đã liệu mình, bỏ tất cả tài sản, nhất là sinh mạng quý báu của họ, để ra đi. Và chắc chắn là họ muốn lưu niệm cho con cháu những chứng tích ấy. Nhưng nhà cầm quyền CSVN thấy đây là cái gai trước mắt cũng như là bằng chứng tội ác của họ.

Tại Hoa Kỳ, một cựu thuyền nhân khác, ông Lưu Thành ở California nhận xét:

“Chuyện này hết sức vô nhân đạo, vì mồ mã của những người đi tìm tự do không may nằm lại rất đáng kỷ niệm. Nhiều khi gia đình nào cũng đều bị thiệt hại trong chuyến đi: Có người thì con chết, người thì vợ chết, thậm chí có trường hợp chết cả gia đình. Thì chuyện tưởng niệm thuyền nhân là việc nên làm, và là chuyện đương nhiên rồi. Bây giờ Việt Nam không cho tưởng niệm đó là quá vô nhân đạo. Không thể tưởng tượng được một chế độ vô nhân như vậy.”

Lên tiếng với Đài Á Châu Tự Do mới đây, ông Trần Đông, Giám Đốc Văn Khố Thuyền Nhân Việt Nam trụ sở tại Úc cho biết:

“Qua hai sự kiện xảy ra cách nay một khoảng thời gian là bốn năm, chúng ta có thể khẳng định một cách rõ ràng là: Ngày hôm nay Hà Nội đang chiêu dụ thế hệ thứ hai, thế hệ thứ ba, thế hệ con cháu của chúng ta trở về nước để nhìn thấy bộ mặt phát triển phồn vinh giả tạo ngày hôm nay của Việt nam. Tức là muốn cho các cháu thấy được xã hội Việt nam là tốt đẹp, xã hội chủ nghĩa tốt đẹp, trong quá khứ hoàn toàn chăm lo cho phúc lợi của dân chúng.

Họ muốn xóa sổ tất cả những gì có tính chất tội ác của Cộng sản mặc dù các di tích tị nạn này không phải là lớn, nằm ở hoang đảo xa xôi, nhưng họ cũng phải tìm cách tiếp cận tới nơi để rửa sạch những dấu vết tội lỗi này”.

Khúc ruột ngàn dặm...

Việc nhà cầm quyền Việt Nam áp lực đục bỏ các bia tưởng niệm thuyền nhân ở Galang và Bidong, và nay muốn xóa sổ di tích lịch sử cuối cùng của người tị nạn Việt Nam tại Đông Nam Á, khiến người ta không khỏi liên tưởng tới thân phận của “khúc ruột ngàn dặm” của đảng và nhà nước Việt Nam.

Ngược dòng thời gian trở về mấy thập niên trước, những ai trong nước rời bỏ “thiên đường cộng sản” qua con đường vượt biên nhưng bất thành khiến phải vào tù hẳn không quên cán bộ trại giam gọi họ là “kẻ vượt biên phản

quốc”, “bọn lười biếng”, “những kẻ ham mê bơ thừa sữa cặn của Đệ Quốc Mỹ”...

Rồi khi nền kinh tế chỉ huy của cộng sản VN bên bờ vực thẳm, phải nhanh chóng cứu vãn theo chiều hướng thị trường và mở ngõ với tư bản bên ngoài, nhất là cần phải o bế người Việt tỵ nạn ở hải ngoại để thu hút nguồn kiều hối càng nhiều càng tốt, thì “những kẻ vượt biên phản quốc” ngày nào ấy lại trở thành “khúc ruột ngàn dặm” của Đảng CS và Nhà nước Việt Nam.

Nhưng liệu “khúc ruột ngàn dặm” có được chiếu cố thực tâm không, hay chỉ là... khúc ruột thừa, khi nhà cầm quyền Việt Nam một mặt kêu gọi người Việt tỵ nạn – những cựu thuyền nhân – để lại quá khứ sau lưng và hướng về tương lai cho sự hưng thịnh của quê hương đất nước, nhưng mặt khác lại áp lực Kuala Lumpur và Jakarta đập phá 2 bia tưởng niệm thuyền nhân trên các đảo Bidong và Galang hồi năm 2005?

Rồi nay Việt nam lại áp lực Indonesia đóng cửa trại tỵ nạn cũ của người Việt tại Galang, nơi mà bà Nada Faza Soraya, Chánh Sự vụ Phòng Thương mại Batam tin là “địa điểm hoàn toàn có giá trị lịch sử và nhân đạo”.

Copyright © 1998-2009 Radio Free Asia. All rights reserved.